

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Viktora Kučery (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **X. Y.**, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Krkoškova 748/28, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. PPR-11635-26/ČJ-2013-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Ad 20/2015 – 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného 5. 8. 2015, č. j. PPR-11635-26/ČJ-2013-990131. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a současně potvrdil rozhodnutí Policie České republiky – ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 15. 3. 2013, č. 446/2013, kterým stěžovatelku propustil ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky – a to z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby ve smyslu § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

[2] Návrh na posouzení zdravotního stavu stěžovatelky – policistky místního oddělení L., Obvodního ředitelství policie Praha IV – podal příslušný služební funkcionář, neboť stěžovatelka dne 15. 8. 2012 nenastoupila do zaměstnání, nedala o sobě vědět a na

sociální síti sdělila „*mám hotovo, mějte se tu krásně v tomhle pojebaném životě*“. Podle posudku lékařské komise zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 16. 1. 2013 (dále jen „lékařský posudek“) stěžovatelka pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby se zdravotní klasifikací „D“. Stěžovatelka podala návrh na přezkoumání tohoto lékařského posudku, přičemž ředitelka odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra napadený posudek potvrdila rozhodnutím ze dne 18. 2. 2013 (dále jen „přezkumný posudek“). Na základě toho bylo zahájeno řízení ve věci služebního poměru stěžovatelky, které vyústilo ve výše citované rozhodnutí služebního funkcionáře o jejím propuštění ze služebního poměru. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013, č. j. PPR-11635-8/ČJ-2013-990131, odvolání zamítl a současně napadené rozhodnutí potvrdil.

I.a. První (zrušující) rozsudek městského soudu ze dne 3. 3. 2015, č. j. 8 Ad 14/2013 – 51

[3] Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013 stěžovatelka napadla žalobou, o které rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 3. 3. 2015, č. j. 8 Ad 14/2013 – 51, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; důvodem zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013 bylo to, že nevyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost – konkrétně bylo žalovanému vytknuto, že propuštění stěžovatelky ze služebního poměru bylo odůvodněno pouhým odkazem na závěr lékařského posudku, který sám žádné odůvodnění neobsahuje a není v něm nic o příčinách zdravotní nezpůsobilosti stěžovatelky. Kasační stížnost proti citovanému rozsudku podána nebyla.

[4] Žalovaný – po zrušení svého původního rozhodnutí shora citovaným rozsudkem městského soudu – pokračoval v odvolacím řízení a doplnil spisový materiál o další podklady. Jednalo se o přezkumný posudek ze dne 18. 2. 2013, vč. zápisu z jednání ústřední lékařské komise odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 15. 2. 2013, z něhož vyplynulo, že v případě stěžovatelky se jedná o duševní poruchy s dekompenzací v zátěži, popřípadě v kombinaci s užitím návykových látek. Do správního spisu byla dále založena část zdravotnické dokumentace stěžovatelky, konkrétně výstupní zpráva a zpráva ošetřujícímu lékaři z Psychiatrické léčebny Bohnice, kde byla stěžovatelka hospitalizována od 17. 8. 2012 do 31. 8. 2012, a dále lékařská zpráva MUDr. R. K., lékařky z oboru psychiatrie. Z výstupní zprávy vyplývá, že při přijetí do psychiatrické léčebny byla stěžovatelka intoxikována amfetaminy a kanabinoidy, byla úzkostná, paranoidní, emočně labilní a vyjadřovala sebevražedné myšlenky. Dle lékařské zprávy MUDr. K. ze dne 25. 10. 2012 byla stěžovatelka po propuštění z psychiatrické léčebny demotivovaná k uspořádání života, měla úzkostné stavy a depresivní nálady; lékařka proto doporučila ponechat stěžovatelku v pracovní neschopnosti. Na základě uvedených závěrů žalovaný odvolání stěžovatelky opětovně zamítl – a sice shora citovaným rozhodnutím ze dne 5. 8. 2015, č. j. PPR-11635-26/ČJ-2013-990131.

I.b. Druhý (zrušující) rozsudek městského soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 Ad 20/2015 – 70

pokračování

[5] Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015 stěžovatelka napadla žalobou, v níž zpochybnila přezkoumatelnost tohoto rozhodnutí; podle jejího názoru nejsou předložené důkazy (doplněné do správního spisu) dostatečné pro závěr o jejím propuštění ze služebního poměru.

[6] Městský soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 Ad 20/2015 – 70, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; důvodem zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bylo – podobně jako v předchozím soudním řízení – to, že neobstojí v testu přezkoumatelnosti z důvodu nedostatků u obou použitých posudků. Lékařský posudek ze dne 16. 1. 2013 i přezkumný posudek ze dne 18. 2. 2013 totiž pokládal městský soud za neúplná a nepřesvědčivá (podkladová) rozhodnutí, neboť v nich není uveden souhrn medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěl posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. V posudcích podle jeho názoru absentují konkrétní lékařské úvahy učiněné na základě zjištěného skutkového stavu ve vztahu k závěru o zdravotní klasifikaci stěžovatelky a jejím dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Příslušné zdravotnické orgány neměly k dispozici výsledky lékařské prohlídky stěžovatelky, neboť tato neproběhla, a ani nehodnotily zdravotní náročnost pro výkon služby, pro niž byla stěžovatelka posuzována, a podmínky, za kterých je tato činnost vykonávána, nebo nároky činnosti na zdraví stěžovatelky.

[7] Proti citovanému rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost, v níž mj. poukázal na to, že se v odvolacím řízení řídil závazným právním názorem, který městský soud vyslovil ve svém prvním zrušujícím rozsudku. Doplnil proto správní spis o podklady, z nichž lze dovodit zdravotní stav stěžovatelky v době předcházející propuštění ze služebního poměru, a z těchto podkladů vyvodil patřičné závěry. Zhojil tak dříve vytýkané vady a dodal, že pokud se jedná o příslušníka, který má k dispozici střelnou zbraň a při výkonu služby se předpokládá mimořádná zátěž nervové soustavy, pak i laik si dokáže učinit závěr o ne/způsobilosti k výkonu služby. Stěžovatelka by mohla být ve služebním poměru nebezpečná nejen sobě, ale mohla by též ohrozit život a zdraví jiných osob.

[8] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudkem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 – 37, napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm byl městský soud vázán vysloveným právním názorem vyjádřeným v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, který nejprve připomněl, že vyšetření stěžovatelky proběhlo dne 16. 1. 2013 před poskytovatelem pracovně-lékařských služeb, což bylo stvrzeno i podpisem stěžovatelky. Ta byla předtím vyšetřena též v průběhu hospitalizace v psychiatrické léčebně a poté i odbornou lékařkou MUDr. K.. Posudková komise měla k dispozici i zdravotnickou dokumentaci stěžovatelky, která byla shledána nezpůsobilou k výkonu služby, a nikoliv k výkonu služebního místa; nebylo proto na místě blíže zkoumat zdravotní náročnost jednotlivých služebních míst. K samotnému odůvodnění lékařského posudku a přezkumného posudku pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „...tato odůvodnění vykazují značné nedostatky, na což upozornil

již *městský soud*.“ Nicméně jeho názor o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, resp. obou posudků nesdílí; poukázal přitom na dvě podstatné skutečnosti:

- Za prvé, přezkumný posudek ze dne 18. 2. 2013 odůvodnění závěru o zdravotní nezpůsobilosti stěžovatelky obsahuje; její zdravotní obtíže představují duševní poruchy s dekompenzací v zátěži, popřípadě s užitím návykových látek. Ze zápisu z jednání, který byl vyhotoven přezkumnou lékařskou komisí, pak lze zjistit též konkrétní diagnózu. Závěry posudkových lékařů odpovídají zdravotnické dokumentaci, která je ve spise založena.
- Za druhé, poté, co žalovaný doplnil do spisu další podklady, umožnil stěžovatelce vyjádřit se k těmto podkladům a zjištěním ohledně její zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby. Stěžovatelka však nijak nereagovala a doplněné podklady rozhodnutí žádným způsobem nezpochybnila.

[9] Závěrem Nejvyšší správní soudu výslovně uvedl, že „*městský soud vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, podle něhož lékařský posudek není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. S tím se lze jistě ztotožnit, nicméně medicínské zjištění v tomto smyslu představuje právě určení zdravotního stavu, resp. nemoci posuzovaného, jako výsledku lékařského diagnostického postupu. Medicínské zjištění, že onemocnění žalobkyně představují duševní poruchy s dekompenzací, přezkumný lékařský posudek obsahuje. Bylo by jisté vhodnější, aby byla diagnóza popsána podrobněji včetně odkazu na použitou zdravotnickou dokumentaci, případně provedené vyšetření. Přesto však v tomto konkrétním případě zjištění posudkové komise ještě ob stojí*“ (pozn. potvrzení doplněno nyní Nejvyšším správním soudem).

I.c. Třetí (zamítavý) rozsudek městského soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Ad 20/2015 – 106

[10] V dalším řízení byl městský soud vázán zcela jasným názorem Nejvyššího správního soudu na řešení stěžejní otázky v dané věci, a proto rozsudkem ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Ad 20/2015 – 106, podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval přitom, že lékařský posudek i přezkumný posudek odpovídá zdravotnické dokumentaci stěžovatelky založené ve správním spise a vycházel-li žalovaný ze závěrů těchto posudků, nelze na jeho postupu shledat vady v podobě nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a posouzení její přípustnosti

[11] Proti posledně citovanému rozsudku stěžovatelka podala kasační stížnost, v níž rozvinula svoji předchozí (žalobní) argumentaci, kterou obecně podřadila pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení, jednak nepřezkoumatelnost, popř. jiná vada řízení před městským soudem. V kasační stížnosti však stěžovatelka nijak blíže nenapadla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, zpochybnila pouze důvody, na kterých je vystaven.

pokračování

[12] S odkazem na judikaturu, z níž obsáhle citovala (nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016 – 26, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 – 35, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24), konstatovala, že lékařský posudek je zcela stěžejním podkladem pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Obsahem posudku je odborný závěr, o němž si správní orgán ani správní soud nemůže učinit sám vlastní úsudek, a proto by měl být velmi pečlivě odůvodněn – v rozsahu a kvalitě srovnatelné s odůvodněním znaleckých posudků. To se ovšem v daném případě nestalo, neboť odůvodnění obou posudků, jakož i rozsah podkladů, ze kterých vycházely, nepovažuje stěžovatelka za dostatečný. Připustila sice, že v rámci přezkumného posudku došlo k „jistému informačnímu rozvedení“ a uvedení tvrzené diagnózy stěžovatelky, nicméně i tak rozsahem a kvalitou zaostává tento posudek za požadavky vyplývajícími z výše citované judikatury. Podle stěžovatelky tak „jediným možným závěrem, jenž je nutno na základě uvedeného zaujmout, je ten, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí, když je toto rozhodnutí založeno na (pro ně krucialních) podkladech, které nesplňují požadavky formulované dlouholetou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.“ Pokud přes výše uvedené dospěl městský soud k jinému právnímu závěru, na jehož základě zamítl podanou žalobu, nelze dle stěžovatelky jinak, než konstatovat jeho nezákonnost. Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka nevznáší žádné námítky, které by již nebyly posouzeny Nejvyšším správním soudem v jeho předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 – 37. Městský soud se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu bezezbytku řídil; to stěžovatelka nijak nenapadá. Svoji kasační stížností napadá *de facto* závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, což je nepřípustné. Žalovaný proto navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřípustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[14] V replice na vyjádření žalovaného pak stěžovatelka zopakovala, že právní názor, na kterém stojí zamítavý rozsudek městského soudu, je rozporný s dosavadní judikaturou stran požadavků kladených na kvalitu lékařského posudku coby podkladu pro rozhodování v otázkách služebního poměru. Touto judikaturou byl vázán i sám Nejvyšší správní soud, a pokud by snad nyní dospěl k jinému právnímu názoru než tomu, který je prezentován právě judikaturou, byl by povinen předložit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu dle § 17 s. ř. s.

[15] Před samotným meritorním projednáním věci nejprve Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelka je řádně zastoupena a obecně jde o rozhodnutí ve věci, v níž je kasační

stížnost přípustná. Přípustnost kasační stížnosti je však vázána i na její důvody, pokud městský soud rozhodoval o věci znovu poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, což se v daném případě stalo na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 – 37, a to z důvodů podrobně popsanych shora; tyto důvody lze přitom stručně shrnout tak, že závěry obou odborných (lékařských) posudků ohledně dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti stěžovatelky k výkonu služby ob stojí a jako takové tvoří relevantní podklady pro rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění stěžovatelky ze služebního poměru.

[16] V dané věci již třikrát rozhodoval městský soud a jednou Nejvyšší správní soud. Nyní se jedná o druhou kasační stížnost v téže věci, přičemž podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. platí, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, *„jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“*

[17] Možnost napadnout rozsudek městského soudu – poté, co byl jeho předchozí rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem – tak byla omezena daným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

[18] Není přitom podstatné, že v prvním případě (vedeném pod sp. zn. 6 As 299/2017) podal kasační stížnost žalovaný a ve druhém (nyní projednávaném) případě druhý účastník řízení – žalobkyně. Zákon nestanoví, že se daná nepřípustnost kasační stížnosti vztahuje jen ke kasační stížnosti podávané týměž účastníkem řízení; podstatná je shodnost řešené otázky, k níž již jednou zaujal názor Nejvyšší správní soud, což ostatně *implicite* potvrzuje i judikatura; srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 46/2012 – 40, kterým byly jako nepřípustné odmítnuty kasační stížnosti žalobce poté, co předtím ke kasačním stížnostem druhého účastníka řízení – žalovaného byly zrušeny napadené rozsudky Krajského soudu v Brně. A dlužno dodat, že následně tento postup nepřímě potvrdil i Ústavní soud, který usnesením ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 1386/03, odmítl ústavní stížnost proti citovanému usnesení Nejvyššího správního soudu s tím, že *„...nelze dovozovat porušení práva na soudní ochranu, pokud Nejvyšší správní soud odmítl jako nepřípustnou kasační stížnost stěžovatele, jejíž argumentace směřovala proti závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným v téže věci v jeho předchozím rozhodnutí“* (aniž by přitom jakkoli zpochybnil, že následnou kasační stížnost nepodal tentýž účastník řízení!).

[19] Jak již bylo zmíněno, v případě opakované kasační stížnosti není podstatné to, kdo ji podal, nýbrž to, zda se v ní jedná o posouzení stejné otázky, k níž již jednou Nejvyšší správní soud vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud – zde: městský

pokračování

soud. V projednávané věci stěžovatelka námitku nerespektování závazného právního názoru neuplatnila. V kasační stížnosti vůbec nezminila předchozí zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu a evidentně vytyká napadenému rozsudku městského soudu závěr, který zaujal právě v důsledku vázanosti zrušujícím rozsudkem, dle něhož zjištění posudkové komise v tomto konkrétním případě ob stojí.

[20] K tomu je nutno uvést, že závěr nyní napadeného třetího (zamítavého) rozsudku městského soudu zcela koresponduje se závěrem obsaženým ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Úvahy, které na téma zjištění posudkové komise, resp. lékařského a přezkumného posudku, stěžovatelka rozvádí v kasační stížnosti, tak jsou fakticky jen polemikou s již jednou vyloveným právním názorem. Vázanost tímto právním názorem je přitom prolomena pouze v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl městský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uvaží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénium či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s.; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, publikované pod č. 1723/2008 Sb. NSS.

[21] O žádný takový případ se však v projednávané věci nejedná. Proto je kasační stížnost, kterou stěžovatelka rozporuje zjištění posudkové (lékařské) komise a jeho použití jako podkladu pro rozhodnutí o jejím propuštění ze služebního poměru, nutno považovat za nepřipustnou.

[22] V podrobnostech pak lze odkázat na odůvodnění ve shora citovaném rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 – 37, v němž zdejší soud již jednou jednoznačně vyjevil svůj názor na celou věc a městský soud se jím správně a v souladu se zákonem řídil. A naznačuje-li stěžovatelka v své replice nutnost předložit věc rozšířenému senátu pro nesoulad tohoto názoru s předchozí judikaturou, nezbyvá než doplnit, že Nejvyšší správní soud pro tento postup nevidí žádný důvod daný v § 17 s. ř. s. V předmětné věci se primárně nejedná o posouzení právní otázky, ale otázky skutkové – hodnocení konkrétních skutkových okolností, a to zcela v intencích judikaturou nastavených nároků kladených na lékařské posudky. Ostatně nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, na který se stěžovatelka v této souvislosti v kasační stížnosti odkazuje, zmínil v odůvodnění svého zrušujícího rozsudku rovněž Nejvyšší správní soud; i toto argumentační využití téže judikatury dokládá, že se rozhodně nejedná o věc postavenou na odlišném právním názoru na kvalitu lékařských posudků, nýbrž na odlišném hodnocení individuálních skutkových okolností; ty jsou v kontextu každého případu jedinečné, nelze je nijak paušalizovat a spatřovat judikturní rozkol v tom, že v případě stěžovatelky lékařský i přezkumný posudek Nejvyšší správní soud akceptoval jako relevantní podklady pro rozhodnutí o jejím propuštění ze služebního poměru.

III. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě všech výše uvedených skutečností lze uzavřít, že stěžovatelka svými námitkami brojí proti rozsudku městského soudu, který je výsledkem aplikace závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 – 37; takové námitky jsou nepřipustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu